

De Arlington-verklaring

OVER BIJBELVERTALING

PREAMBULE

We bevestigen dat de zesenzestig canonieke boeken van de Bijbel die oorspronkelijk in het Hebreeuws, Aramees en Grieks zijn geschreven, het geschreven Woord van God zijn. Als zodanig zijn ze foutloos in de originele manuscripten en onfeilbaar in alles wat ze bevestigen. Hoewel de originele manuscripten waarschijnlijk niet meer bestaan, is het Woord van God buitengewoon goed bewaard gebleven in verschillende een veelheid van kopieën waar we tegenwoordig toegang toe hebben.

We bevestigen dat de betekenis van Gods Woord door Bijbelvertaling getrouw kan worden uitgedrukt in elke menselijke taal omdat de Bijbel Gods eigen onfeilbare Woord is en ook omdat God zowel het menselijk verstand als de taal zelf heeft geschapen.

We bevestigen dat zowel de grammaticale structuren als het semantische betekenisveld van woorden en uitdrukkingen van taal tot taal verschillen. Dit is de reden waarom vertalers deze taalverschillen moeten begrijpen om nauwgezet Gods waarheid even duidelijk te communiceren als de oorspronkelijke teksten dat doen.

We bevestigen dat de Bijbel aan God toebehoort en dat tegelijkertijd het volgende geldt: ‘maar er komt verlossing door een veelheid van raadgevers’ (Spreuken 11:14). Daarom moedigen we vertaalorganisaties en Bijbelgenootschappen aan om, waar mogelijk, hun vertalingen gratis en online beschikbaar te stellen, zodat iedereen kan profiteren van hun werk en behulpzame feedback kan geven ter overweging bij toekomstige herzieningen.

We bevestigen dat het verlichtende werk van de Heilige Geest essentieel is voor een juist begrip van het Woord van God (1 Korintiërs 2:14). Bovendien vestigde God zijn Kerk als een ‘zuil en fundament van de waarheid’ (1 Timotheüs 3:15). Dus heeft God de Kerk de verantwoordelijkheid gegeven om zich ervaren te verzekeren dat Zijn Woord getrouw wordt vertaald. Zowel de wereldwijde als de lokale uitdrukkingen van de Kerk hebben waardevolle, relevante kennis (zoals kennis van de bron- of doeltaal of theologische kennis) wat bevorderlijk is bij het produceren van getrouwe vertalingen, als gelovigen nederig samenwerken als één lichaam in de eenheid van de Geest. Vertalingen moeten zo worden geproduceerd dat ze getrouw Gods zelfopenbaring uitdrukken, de plaatselijke gemeenten eren die de vertaling zullen gebruiken, en de vredesband in de wereldkerk behouden.

In het licht van bovenstaande bevestigingen, stellen we de volgende richtlijnen voor om bepaalde problematische praktijken aan te pakken die in enkele recente Bijbelvertalingen voorkomen.

ARTIKEL I

Vertalers mogen niet vertalen op een manier die expliciet of impliciet de theologie van andere religies bevestigt ten koste van de betekenis, context en theologische implicaties van de teksten in de oorspronkelijke taal.

- Bijvoorbeeld, de eerste woorden van de islamitische geloofsbelijdenis (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) ‘Er is geen god dan Allah/God’) mag in geen enkele Bijbelvertaling worden gebruikt, omdat dit een uitgesproken islamitische uitdrukking is die islamitische betekenis en connotaties meebrengt die een getrouw begrip van de Bijbelse tekst belemmeren. Voor moslims doet de eerste de helft van de islamitische geloofsbelijdenis als vanzelf denken aan de tweede helft, namelijk: ‘en Mohammed is de boodschapper van Allah / God.’ Het draagt ook het islamitische concept van absolute eenheid van God met zich mee, wat de Drie-eenheid uitdrukkelijk ontkent. Daarentegen leren de Bijbelse geloofsbelijdenissen van het monotheïsme dat er geen god is dan de HEER - dat wil zeggen, JHWH, de getrouwe God van Israël, die Vader, Zoon en Heilige Geest is. (Bijv. 1 Koningen 18:39, Psalm 18, 32, 1 Korintiërs 8,4-6, Efeziërs 4,4-6)

ARTIKEL II

Omdat elke persoon in elke cultuur Gods waarheid in al zijn volheid moet kennen, moeten Bijbelvertalingen niet vermijden zonde of leugen te confronteren zoals de oorspronkelijke taalteksten dan doen, of het nu onder gelovigen of ongelovigen is.

- Bijvoorbeeld als hindoes beledigd zijn door de Vader van de verloren zoon die zegt: ‘Breng het gemeste kalf en slacht het’ (Lucas 15: 22-23), kunnen vertalers het niet ‘repareren’ door in plaats daarvan de vader een algemene oproep voor een feest te laten doen en de verwijzingen naar het kalf weg te laten. Als je dat wel doet verwijder je belangrijke bewijs dat Jezus het niet als zonde beschouwde om vee te slachten, wat mensen moeten weten om bijbels te kunnen denken.
- Evenzo, zelfs als afgodenaanbidders beledigd zijn door Jesaja’s sterke polemiek tegen afgoden in passages zoals Jesaja 44: 9-20, mogen vertalers zijn toon niet verzachten, omdat de toon zelf deel uitmaakt van de door God geïnspireerde boodschap dat afgoderij verfoeilijk is in Gods ogen.

ARTIKEL III

De Heilige Geest heeft een ingewikkeld geweven ‘tapijt van waarheid’ gecreëerd dat in verschillende passages een aantal sleutelbegrippen bevat die allemaal bijdragen aan de betekenis van het geheel. Vertalers moeten streven naar een hoge mate van consistentie bij de vertaling van deze sleutelbegrippen om deze verweven betekenis in de vertaling zo goed mogelijk te behouden.

- Het Griekse woord κύριος (‘Heer’) mag bijvoorbeeld niet anders worden vertaald, afhankelijk van of vertalers bepalen dat het verwijst naar God de Vader of God de Zoon. Κύριος weergegeven als ‘Allah / God’ voor God de Vader (bijv. 1 Petrus 3:12; zie Psalmen 34:15 - 16), maar als ‘meester’ of ‘Heer’ voor Jezus (bijv. 1 Petrus 3: 14-15; zie Jesaja 8: 12-13) verduistert de gelijkheid van Jezus met de Vader, want de Vader en de Zoon zijn in gelijke mate Meester, in gelijke mate Heer en in gelijke mate God.

- Ook moeten de term ‘Gods Zoon’ en de termen ‘Vader’ en ‘Zoon’ wanneer ze naar God verwijzen, worden vertaald met dezelfde termen die normaal worden gebruikt om de menselijke vader-zoonrelatie uit te drukken. Het toevoegen van kwalificaties aan de familierelaties (zoals in ‘geestelijke zoon’) of het gebruik van termen die niet primair op een familierelatie duiden (zoals ‘Messias’, ‘geliefde’, ‘prins’ of ‘voogd’) veroorzaakt onvermijdelijk verlies van door God bedoelde betekenis. Termen die rechtstreeks de menselijke vader-zoonrelatie uitdrukken, zijn nodig voor lezers om kernbegrippen met elkaar te verbinden, zoals dat Jezus de enige natuurlijke erfgenaam van Gods koninkrijk is, die een unieke relatie met de Vader geniet, die het exacte beeld van de Vader is en die de eerstgeborene is van de hele schepping (Mattheüs 21: 37-38, Hebr. 1: 2-3, Kolossenzen 1: 13-18). Dergelijke termen zijn ook nodig voor lezers om onze adoptie als kinderen van God te begrijpen (Johannes 1: 12-13, Romeinen 8: 14-29, Galaten 4: 1-7), Abrahams offerande van Izak (Genesis 22: 1-18), de gelijkenis van de slechte landbouwers (Mattheüs 21: 33-46, enz.), de Vader in de gelijkenis van de verloren zoon (Lucas 15: 11-32), en vele andere belangrijke verbanden in de Schrift. Mogelijke misverstanden kunnen worden aangepakt door middel van christelijk onderwijs of door middel van para-tekstueel materiaal, zoals boekinleidingen, voetnoten of een verklarende woordenlijst.

CONCLUSIE

Concluderend bevestigen we dat alle Schriftuurlijke en op de Schrift gebaseerde producten aan elk van de bovenstaande principes moeten voldoen. Voor zover dat niet het geval is, dringen we erop aan dat ze worden herzien.

Wij, als ondertekenaars, verbinden ons ertoe deze principes na te leven bij al ons Bijbelvertaalwerk, en we roepen alle vertalers en vertaalorganisaties op om hetzelfde te doen.